

var henvist til, uanset hvilket Opholdssted hun valgte sig — et Opholdssted, som maaske netop er valgt for saa vidt muligt at lægge Skjul paa, at Barnet er Frugten af en illegitim Forbindelse —, at meddele de stedlige Autoriteter, at Barnet var født udenfor Ægteskab. Dette forekommer Flertallet unødigt haardt og rigoristisk. Og atter her kan jeg anføre, at Flertallet finder Barnets Tarv behørigt betrygget ved de Bestemmelser, der baade i denne og andre Paragraffer findes angaaende Værgeraadinstitutionen og Værgebeskikkelse.

Et andet Flertal har stillet Ændringsforslag vedrørende §§ 18 og 19. Disse Paragraffer indeholde Bestemmelser vedrørende Barnefaderens Udvandringsret, eller snarere Retten til at nedlægge Forbud mod hans Udvandring, samt Bestemmelse om, at han under visse Omstændigheder skal kunne hensættes i Gældsarrest i indtil et Tidsrum af 9 Maaneder. Flertallet finder det naturligvis i og for sig rimeligt, naar vi ved det foreliggende Lovforslag i væsentlig Grad paaføder det offentlige en Kautionsforpligtelse for Faderens Bidragspligt, at der saa bør træffes Foranstaltninger til at afværge, at saadanne Barnefædre i uforholdsmæssig Grad søge at unddrage sig denne Bidragspligt, men her skyder man dog efter Flertallets Opfattelse betydeligt over Maalet. Gældsfængselsinstitutionen synes mig uvilkaarligt at lede Tanken hen paa længst svundne Tider. I Dickens' Romaner læse vi en Del om Gældsfængselsinstitutionen, og den synes at have hørt hjemme paa den Tid; og for de der agerende, i det hele taget i det Milieu, kunde den vist være ret betimelig. Men her at etablere en saadan Gældsfængselsinstitution vilde dog forekomme mig at være en noget ejendommelig Frugt af det 20de Aarhundredes politiske Frihedstræ. Det maa derhos erindres, at de paagældende Bestemmelser ville være lette at omgaa. Det vil være overmaade let for den Barnefader, der vil udvandre, at henvende sig til en Agent i et Naboland eller ad anden Vej realisere sit Forsæt om at forlade Fædrelandet. Og dertil kommer, at jeg er tilbøjelig til at tro, at de paagældende Bestemmelser meget let ville kunne komme til at virke stik imod deres Hensigt ved netop at opmuntre Barnefaderen til at udvandre, og saa ville Bestemmelserne jo være fuldstændig fejlede. De paagældende Bestemmelser ere altsaa efter Flertallets Opfattelse ikke tidssvarende. De ville meget let kunne omgaaes, og de ville maaske endog, som

jeg sagde, kunne opmuntre til Udvandring. Under disse Omstændigheder, mener Flertallet, vilde det være urigtigt at opretholde disse Bestemmelser, og det foreslaar derfor ved Ændringsforslagene Nr. 34 og 37, at de udgaa.

I § 20 findes en Bestemmelse om, at „Afsoning finder, selv om Begæring derom er fremkommen fra Moderen, ikke Sted, saafremt Overøvrigheden skønner, at uforskyldt Fattigdom er Aarsag til Betalingens Udeblivelse.“ Ogsaa her har Udvalget delt sig i et Flertal og et Mindretal. Flertallet kan ikke tiltræde Opretholdelsen af denne Bestemmelse. Det maa vel erindres, at Afsoning er det mest effektive og egentlig det eneste effektive Middel, man har overfor en samvittighedsløs Barnefader. Man paafører ved Lovforslaget det offentlige betydelige Forpligtelser, det offentlige skal staa inde for, at Faderen indfrir sine Forpligtelser, og under disse Omstændigheder er der ingen Anledning til at berøve Kommunerne Adgang til at gøre Afsoningsbestemmelsen gældende ved at overlade til Overøvrighedens Skøn, hvorvidt det er uforskyldt Fattigdom eller andre Aarsager, der have foranlediget Betalingens Udeblivelse. En saadan Bestemmelse vilde temmelig sikkert resultere i, at Kommunerne i betydelig videre Udstrækning end ellers vilde komme til at betale for Barnefædrene, og i Modsætning til den Opfattelse, der er hævdet af Mindretallet i dettes Betænkning, skal jeg sige, at Fjernelsen af denne Bestemmelse ikke vil komme til at gaa ud over Familiens Forsørgelse. Den resterende Del af det paagældende Stykke omhandler netop Familieforsørgerne, aabner Overøvrigheden al ønskelig Adgang til at give Hjemmel for Afsoning kun af den Del af Underholdsbidraget, som de skønnes at kunne have udredet. Der er altsaa i den Henseende taget behørigt Hensyn til dem. Og der vil heller ikke blive begaaet nogen Uretfærdighed mod andre Barnefædre ved, at denne Bestemmelse udgaa; thi hvor Sygdom eller anden uforskyldt Aarsag har foranlediget Betalingens Udeblivelse, vil der ikke blive rejst Afsoningskrav overfor Barnefaderen. Jeg skønner nemlig ikke rettere, end at ved at lade de Bestemmelser udgaa, opretholder man kun den bestaaende Retsordning, der jo netop giver Ret til en saadan Indrømmelse i særlige Tilfælde, jfr. Kancelliskrivelse af 10. Januar 1823 om at lade Krav om Afsoning falde bort. Der begaas altsaa ved Fjernelsen af denne Bestemmelse ikke nogen Uret mod Barne-